

Câu Chuyện Tãn Mạn Về Những Thiên Thần Sa Địa Ngục

MB Hoàng ĐĐT.

Tôi lớn lên và trưởng thành trên mảnh đất Sài Gòn này, những kỷ niệm vui buồn tôi không thể nào quên được. Những ngày đó, tôi là một học sinh gương mẫu, từ gia đình, nhà trường, cho đến xã hội. Cho tới năm tôi học lớp 12, theo lệnh nhập ngũ, tôi suy nghĩ không biết mình nên chọn binh chủng nào đây và tôi chợt nhớ lại trận Mậu Thân mà VC tấn công vào đài phát thanh Sài Gòn, lúc đó tôi 16 tuổi. Thấy những người lớn đi xem Nhảy Dù đánh với VC chiếm lại đài phát thanh thì tôi cũng tò mò đi theo. Cách đài phát thanh Sài Gòn khoảng 200 mét nơi giao tranh, tôi núp vào hẻm Cây điệp xem, lúc đó Nhảy Dù tấn công và trong đài có một tiểu đội ND ứng chiến, chỉ trong vòng 15 phút thì đơn vị Nhảy Dù đã tiêu diệt gọn những tên đặc công VC. Khi im tiếng súng, tôi mới lại đứng gần các anh ND và nhiều người hỏi các anh. Các anh ND nói là VC muốn chiếm đài phát thanh để phát sóng nhưng bị tiểu đội ứng chiến đánh nên VC không thể thực hiện ý đồ và đơn vị Dù này đã bắt được 5,7 tên VC còn sống và một số thì chết. Chỉ trong vòng 15 phút mà Nhảy Dù đã tiêu diệt gọn mười mấy tên VC và các anh nói rằng:” Tụi VC giống những con chuột chui vào tủ chén, chúng tôi bắt nó nhưng sợ bẻ đồ nên hơi lâu một chút.” Vậy là từ đó tôi nghĩ đến người lính nhảy dù.

Cuối cùng tôi chọn binh chủng Nhảy Dù và yêu màu mũ đỏ như yêu chính bản thân tôi. Khi vào lính, tôi được học quân sự và được huấn luyện nhảy dù. Ngày mãn khóa, gắn bằng dù tôi mới thật sự là người lính Nhảy Dù. Khi tôi được về Tiểu Đoàn Truyền Tin, tôi là tân binh, đòi quân ngũ bắt đầu từ đây. Khi về tiểu đoàn, tôi chưa có một người bạn thân nào hết. Cho đến một buổi chiều ngồi trong chợ sư đoàn uống Cà Phê một mình thì có một người trong tiểu đoàn tôi bước vào, người đó ngồi xuống cạnh tôi. Chúng tôi làm quen và nói chuyện với nhau.Được biết anh ta tên là An. Trong vài giờ nói chuyện, chúng tôi có cảm giác như là đã quen nhau lâu lắm. An khóa dù 199 trước tôi, còn tôi 204. An lớn hơn tôi 1 tuổi, nhưng sau này thân rồi chúng tôi kêu mày, tao thôi. An khác đại đội tôi, dù vậy, tình cảm anh em rất khăng khít. Mừng 5 Tết năm 1971, sư đoàn Nhảy Dù đi Hạ Lào. Bộ chỉ huy sư đoàn đóng tại Khe Sanh, tôi thì tăng phái cho lữ đoàn 3 Dù. Cuộc hành quân này tôi bị thương. Sau khi khỏi hẳn được xuất viện về đơn vị , tôi được gắn 2 huy chương Anh Dũng Bội Tinh ngôi sao đồng và một Chiến Thương Bội Tinh do Thiếu Tá Nguyễn Tự Bảo ĐBP gắn cho tôi. Sau lần bị thương đó, tôi mới biết thế nào là chiến tranh. Về lại đơn vị, tôi gặp lại An. An thuộc Trung đội ứng trực hành quân, còn tôi thì về hậu cứ. Sau này, tôi đeo máy cho Thiếu Tá Sum. Đầu năm 1972, Sư Đoàn Dù được lệnh tái chiếm Quảng Trị thì tôi theo Sư Đoàn ra ngoài đó. Bộ Chỉ Huy của SĐND đóng tại cây số 17. Tôi gặp lại An , chúng tôi vui mừng lắm. Sau năm 1974, tôi theo Thiếu Tá Sum về hậu cứ Sư Đoàn. Còn bạn tôi ở lại, cho đến ngày 30/4/1975, tôi đi lính được 5 năm, ôi, 30/ 4/1975 là cái ngày con xa Mẹ, vợ xa chồng, gia đình li tán. Thật thảm thương cho những gia đình Việt Nam Cộng Hòa. Nói làm sao cho hết đây, khi chỉ có những người trong hoàn cảnh đó mới hiểu nổi.

Hôm nay tôi viết lại những dòng chữ này, nhớ lại chuyện cách đây 37 năm mà cứ ngỡ như ngày hôm qua, khi bọn CS bắt tất cả những quân nhân vào trại tù mà bọn chúng gọi là “ cải tạo”. Chúng tôi chỉ ở tù ngắn ngày vì chúng tôi từ Hạ Sĩ Quan trở xuống. Còn Sĩ Quan thì ở tù không biết ngày nào về. Sau những năm đó, tôi phải đi kiếm sống vô

-“ Anh có một người bạn cùng quân ngũ thân lắm. Không biết bây giờ nó ra sao?”

Cho đến nay, 37 năm, tình cờ tôi coi trên mạng thấy Tươi, cùng tiểu đoàn với tôi, là Hạ sĩ quan quân số Ban I, có viết một bài kêu gọi anh em trong Tiểu Đoàn Truyền Tin nếu biết được tin này thì xin giúp đỡ cho anh em cùng tiểu đoàn. Hãy gọi vào số điện thoại của Tươi. Thật trùng hợp làm sao, trong bảng danh sách đó có tên người bạn hiền của tôi. Tôi gọi cho Tươi, Tươi mừng lắm, sau này chúng tôi gặp nhau, Tươi cười nói -“ Bữa đêm đó, mày gọi điện cho tao, tao không ngủ được mày ơi!”

Tôi hỏi số điện thoại của An thì Tươi nói bây giờ mừng quá, số điện thoại của nó tao bỏ ở đâu rồi, để mai sáng tao kiếm rồi điện cho mày. Thật tình đêm đó tôi cũng không ngủ được. Nằm đến sáng khoản 7h30, Tươi điện cho tôi và cho số điện thoại của An. Tôi lập tức gọi, nghe tiếng chuông đổ, sau đó là một giọng ông già cất lên ở đầu dây bên kia. Tôi hỏi có phải An không. Bên kia im lặng một chút, tôi liền hỏi:” Mày không nhận ra tiếng của tao hả? Tao là Hoàng nè.” Nó lấp bắp:” Hoàng, Hoàng hả mày?” Tôi nói:” Ủ! Tao đây, bây giờ mày sống ở đâu? Tại sao mày không ghé lại nhà tao?” Bạn tôi nói năm 75 tao ghé lại nhà bên mày nhưng lối xóm họ nói gia đình mày bị đuổi đi kinh tế mới nên tao không biết mày ở đâu mà tìm. Ôi tình bạn, sau 37 năm nghe lại giọng nói của thằng bạn cảm động làm sao. Chắc bây giờ nó già lắm rồi. An lớn hơn tôi một tuổi, bây giờ chúng tôi đũa nào cũng trên 60. Tôi nói thứ bảy này tao lên thăm tụi bây. An nói thứ năm tuần tới mày lên đi vì thứ năm này tao gả con.

Tôi đếm từng ngày, cho đến sáng thứ năm, tôi đón xe lên Tây Ninh rồi ghé nhà Tươi trước, còn An ở cách biên giới 3 cây và cách nhà Tươi 43 cây số, nên vừa xuống bến xe, tôi điện thoại cho Tươi, lúc nó ra đón tôi thì hai anh em chúng tôi nhận ra nhau, liền ôm nhau mừng mừng tủi tủi, không nói nên lời. Tươi dắt tôi về nhà, vừa đi Tươi mừng quá, nó la lớn đến nỗi những dãy nhà bên đường, người dân chạy ra xem, Tươi nói rằng bạn của tôi đó. Cách xa nhau 38 năm rồi mới gặp lại, mừng quá. Đến nhà Tươi, dù mới biết tôi lần đầu tiên nhưng vợ Tươi cũng rất vui. Ở nhà Tươi ăn cơm xong thì Tươi sửa soạn chờ tôi vào nhà An. An nhận ra tôi nhưng tôi thật tình không nhận ra nó, nó già quá. Nếu tôi thấy nó ở ngoài đường chắc nhìn bạn mình không ra. An chạy ra ôm tôi, tôi ôm bạn, bạn tôi nói còn sống được là may mắn lắm rồi. khoản 7h tối, nhà gái đãi nhóm họ. Thật sự là tôi không ngờ, ngôi quanh bàn tròn 12 người trong đó gồm những người bạn ngày xưa thân ái của tôi. Bạn tôi có 4,5 người ở TĐTT xin đi qua đại đội 2 và 3 trinh sát nhảy dù và tiểu đoàn 8. chỉ trong vòng vài giờ đồng hồ gặp được anh em, gặp lại mảnh vỡ của Thiên Thần. tôi là người đi tìm linh hồn của mảnh vỡ đó. Đêm đó, 12 anh em chúng tôi tâm sự đến 7h sáng và An có kể lại câu chuyện năm Tiên Điền mà, tôi còn nhớ lúc đó bộ chỉ huy SĐND đóng ở cây số 17. An là tiểu đội trưởng. Tiểu Đoàn Truyền Tin chúng tôi có một trạm tiên đồn về hướng Nam gần đường rầy xe lửa, cách cầu Bạch

Nếu bộ chỉ huy là đầu não thì Truyền Tin chúng tôi là thần kinh hệ. Đêm đó anh em chúng tôi mỗi người nhắc lại những kỷ niệm vui buồn. Ngồi ôn lại những năm tháng chúng tôi là Thiên thần. Có người bạn thốt lên: Tại sao mình là thiên thần mà không được lên Thiên Đàng, mà anh em chúng ta phải ở tận cùng của địa ngục. Tôi mới chợt nhớ ra, phải rồi, không phải chỉ Thiên Thần mà cả dân tộc VN này đang ở tận cùng địa ngục trần gian. Tôi thầm cầu nguyện ơn trên cho dân tộc VN này trở về Thiên đàng khi xưa, chứ hiện tại dân tộc VN đang ở tận cùng địa ngục và những mảnh vỡ thiên thần đã lưu lạc khắp 4 phương tám hướng và linh hồn của mảnh vỡ hãy quyện vào nhau để tạo thành một Thiên Thần đầy quyền năng trong sáng để cứu giúp cho dân tộc VN này hết lầm than.

Thành Phố Xác Ưóp
MĐ Hoàng TĐTT.